

μ' ένα τραγούδι στο στόμα ή μάλλον
ένα τρυφερό χαλίκι

δρθιος
μέ την αγγελικότητά μου σε σύση
σε περιμένω

Δημήτρης Κάδβουρας

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

"Όταν γράφω ένα ποίημα
φέρνω στο νοῦ μου πάντα κάποιον
πού τοῦ πάει
σάν τὸ χρώμα τῆς γραδάτας πού φορεῖ
σάν μιὰ φράση πού ἐπίμονα ἐπαναλαμβάνει
σάν ἓνα μπάλωμα στοῦ μανίκι τοῦ σακακιοῦ.
"Όταν γράφω ἓνα ποίημα
δὲν εἶμαι ἐγὼ
ἀλλ' αὐτὸ πού γεννιέται.
Τὸ ποίημα εἶναι τόσο ἀπτό
ὥστε μᾶς ντύνει μὲ τὴν ὑπαρξή μας
καὶ τόσο ἀόριστο
πού ὑπάρχει χωρὶς ἐξήγηση.
Ἔρχεται, λοιπόν, καιρὸς
πού τὰ συρτάρια μὲ τὰ χαρτιά ἀνοίγουν
κι ὁ ἄνεμος
αὐτὸς πού μᾶς ὑπαγορεύει τὴ γραφή
μᾶς παίρνει τὸ φτερό ἀπὸ τὰ χέρια.
Πῶς καὶ τί δὲν ξέρουμε.
Τὸ ποίημα παύει νᾶναι δικό μας
τὸ ρεῦμα τὸ τραβάει στὰ κανάλια τῶν δρόμων
τὸ διεχθικοῦν ἄγνωστοι. Μιὰ μέρα ὅμως
κάποιος ἐπισκέπτης ἀλλόκοτος
χτυπάει τὴν πόρτα μας
καὶ βλέπουμε νὰ τὸ φορεῖ.

Χάρης Καβαλλιεράτος

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Φανερώνει τὴν ἐτοιμασία του τὸ χωριὸ
μέσα στοῦ γλυκοῦ χρώμα τῶν ξενόνων
Ἐκεῖνο πού χωράει τ' ἀνασηκώματα
τοῦ ταξιδιώτη.

Τὸ μερτικό σου εἶναι δυναμωμένο
ὅσο τραδοῦν οἱ προμήθειες τοῦ χωριοῦ...
.....